

"אני מסכימים" ענה טירקן "אר איר עושים זאת?"

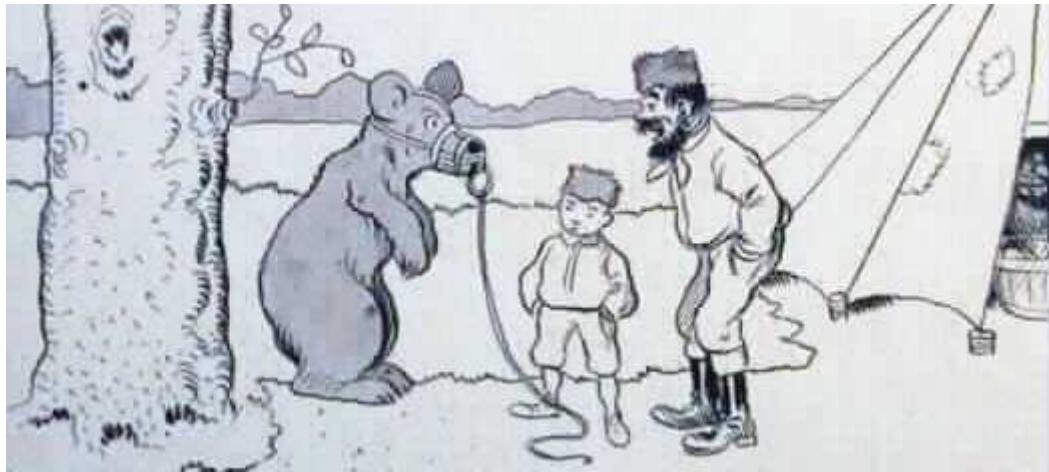
"זה פשוט" ענה הקוף "ראה כאן את ערמת הענפים היבשים. אתה חושב שהם מונחים כך סתם על הארץ? לא ולא! זו מלכודת שגיליתי אתמול. תחת הענפים האלה חפור חור! כאשר חיה גדולה כלשהי, שועל, צבי או אייל עוברים עליו, הענפים מתמוטטים והוא נופל פנימה. אני מכיר זאת עוד מיערות עד האפריקאים! ولكن, ידידי, אנו צריכים להוביל את מרtin למלכודת זו וכך נתפטר ממנה!"

והדבר לא היה קשה. כשהדוב התעורר

יוקו ללקח ברכינותו את התרנגולתו של מרטין. החזפה בה הוא ללקח לעצמו את מרבית שרשרת של נקניקיות הרגיצה אותו מאד.

"שמע" אמר יום אחד לטירקן הכלב בזמן שחברם הדוב ישן עוד "נשתחש בחכמתנו המשותפת, שלי ושלך, כדי להבטיח לנו שמרטין לא יגוזל מאייתנו את הארכות הטובות. הוא הרי טיפש מוחלט ורק מנצל אותנו על מנת להשיג את האוכל הטוב ביותר. מספיק! אנו חייבים להתפטר מהחיה המטופשת זו!"

ידי הצועני סטניסלאוס. המשפחה הזו
שוב חזרה לסיפור שלנו!
סטניסלאוס לא חסר מאמץ וחפר את
המלכודת בתקווה שבוקר אחד ימצא בה

מאוד כאשר יום אחד מצא במלכודת את

הם יצאו שוב
לדרך, אבל
יוקו וטירקו
הובילו לאזור
בו חפורה
הייתה המלכודת. מרטין לא חشد לרגע,
אר אשר דרך על הענפים, אלה קרסו,
והוא נפל פנימה.
"שלום!" קראו בצחוך יוקו וטירקו

"כשנחצור יצא אוטר מכאן!" ו שני
החברים, הקוף והכלב, התרחקו מהמקום
במהירות.
אבל וו! שלוש פעמים וו! וו! וו!. במקרה או
שלא במקרה המלכודת נחפירה דואקן על

טריות מידיו של הצועני החזק.
בינתיים יוקו וטיריקו המשיכו בדרכם ועברו
הרפתקאות רבות, לפעםים טובות,
לפעמים רעות, נאלכו להסתפק בקצת
פירות עיר עלובים, אבל תמיד היו
חופשיים, לא היו להם אדונים!

יום אחד, אחרי שארוחת הערב שלהם
הייתה צנואה מדי הם חיפשו אוכל טוב
יותר לארוחת בוקר יוקו אמר "כשעשיתי
סיבוב הקרים בכפר הסמור, ראיתי אישא
ששמה על שולחן, תחת החלון, קוטל

חזר שלם וכמה
נקניקים שמצאו
חן בעיני מאד.
בוא ונחפש
אותם".

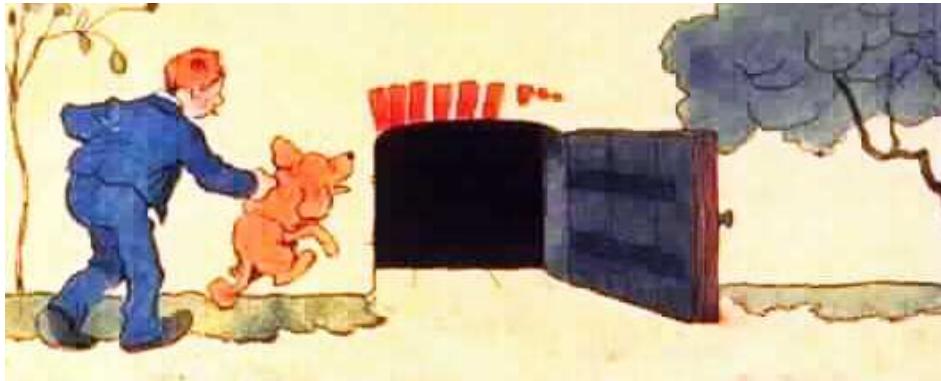
והם יצאו לכפר
והגיעו לבית עליו
דיבר הקוף. יוקו

הchia הגדולה, אותה הכיר מיד. הוא
הוציא את מרטין מהבור והביו אותו חזרה
לקרון שלו. שם
התקן לו טבעת
חדרה באף
והתחיל ללמד
אותו מחדש את
הتعلולים
הישנים, הליכה
על שתיים,
וריקודים תחת ידו הקשה של האדון
החדש - היין שלו.

הדוב המסקן בכיה מרות. קר לפולשוב
לעבדות! איזה חזרה אומלה ואיזה גורל
מר!
אילו רק היה מקבל מזון סביר. אך לא! מה
שקיבל מסטנישלאוס בקושי הספיק כדי
להחזיקו בחיים. ואם הראה שהאכל לא
טעים או לא מספיק לו, קיבל מיד מכות

וזרק לטור מרתף חשורяд היבת.
טירקו חבול וכואב, הבין עכשו שיווקו לא
נהג כמו ידיד אמיתי. כי הקוף, ששמע את

צעקות בעל הבית,
הסתלק מיד מהמקום
ואפילו לא ניסה להגן
על חברו, פחדן
שכמותו!

הכלב האומלל ישב
בחושך מוחלט. אֵר
פתחם נפתחו דלתות
של המרתף. מה זה?
אולי משחררים אותו

עזר לחבר שלו לעלות לחדרון, אֵר לא נכנס
בעצמו. הוא היה זהיר ונשאר בחוץ.
הכלב, על פי הוראותיו של יווקו, העביר לו
דרך החדרון את הקוטל והנקניק "טירקו"
קרא יווקו "עוד קצת וגעשה לנו ארוחה של
משה" והכלב
המשיר לחפש
אוכל נוסף.
אייזה חוסר
זהירות!
שמע פתאות
רעש גדול,
נפתחה דלת
והופיע בעל
הבית. הוא נתן
צעקת הפתעה
כשרה כלב זר שմסלק את המזון שלו,
רדף אחריו, והכלב שלא ידע איך להימלט
נתפס בסופו. האיש תפס אותו בעורפו

טירקו דרך החלון, הלך ישר לעיר, שם רצה להטמין ולשמור את המזון. הוא מצא חור מתאים בין שורשי עץ גדול. הוא שמח

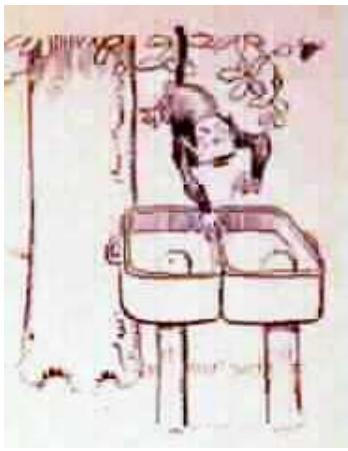
מאוד שנשאר
עכשו חופשי, לא
כמו החברים שלו.
"אני חופשי! אני
חופשי! לא כמו
הכלב המטופש
זהה שלא ידע איך
להימלט. לא
יכולתי, הרי, לעזר לו. בכל אופן, מתוֹר
שלושתנו נשארתי בלבד. זהה מוצא חן
בעיני. בצורה זו, כאשרמצא משהו
מזין, לא אצטרך לשתף פעולה עם אף אחד."
ולשם יתר בטעון הוא הסתר בין ענפי
העץ.

ארכן ציפה לו מזל רע. לא רחוק משם עבר מר לגינויו, מנהל קרקע, שראה את

כבר? לא ולא! זה היה זוג נודים, שקיי...
למצוא במרתף כמה בקבוקי יין, ובמקום
זאת מצאו כלב חום קטן.

"הבה ננצל את המזל שלנו. אמנים לא
מצאנו משקה, אבל הכלב הזה יכול
להביא לנו תועלת!" אמר אחד הנודים.
"היכיז?" שאל השני "אין לנו רכוש כדי
שישמור עליו ואנו גם לא ציידים..."
טייפש ענה הראשון "ኖכל לאלף את
הכלב ולהציג אותו בשוקים, והוא יbia לנו
כסף רב".
והם לקחו את טירקו איתם.
בינתיים יוקו, עםום בבשר רב, שזרק לו

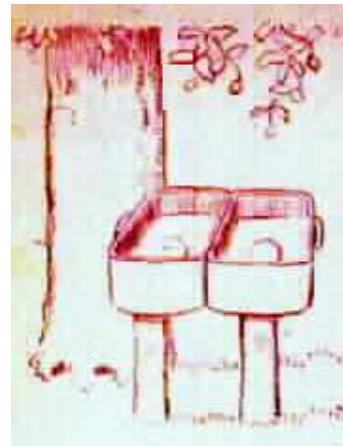
מלכודת! כשרק נגע במזודה.. קראק.. זו נסגרה והוא נשאר כלוא בתוכה. לשוווא ניסה יוקו לפתח את המזודה. כלום לא

עזר. היא נשארה סגורה. מר לגינויו יכול היה עכשו להתקrab בשקט למזודה ולקחת אותה איתו יחד עם הקוף שבפנים.

כחא מאד וכבר אני מרגיש את טעםם בפי!" ובלי לחשוב הרבה הוא ירד מהעץ כדי ללקחת את התפוזים. אך למרות חכמתו הוא לא הבין שזו

הקוף המתפס על עז. הוא מיד הבין שחייה צזו יכולה להוסיף

הצגות משעשעות לתוכנית הקראקס שלו. מאחר שהוא בעל מקצוע בתחומו הוא ידע איך יוכל לתפוס את השימפנזה. מתחת העץ העמיד שתי יתרות קצורות, ועליהן מזודה פתוחה, שבתוכה שם שני תפוזים. אחר

כך הסתר מאחורי העץ וחיכה.

יוקו, שטרם הספיק לאכול מהבשר הגנוב, היה רעב מאד. כשהראה את התפוזים שמח מאד.

"הנה פרי הארץ בה נולדתי!" קרא "כבר זמן לא אכלתי כאלה! התגעגעתי לפרי